

„Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: «Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide»” (Apocalipsa 3:7).

Am ajuns la biserica din Filadelfia. Știm că și mesajul adresat ei este unul profetic. Vom vedea că și această profeție s-a împlinit în mod minunat. Filadelfia înseamnă *dragoste de frați*. Sardes înseamnă rămașița. Dacă am compara Sardes cu Filadelfia, rămașița cu *dragostea de frați*, ar trebui să punem aceste două lucruri în contextul întregii Biblii. Știm că Avraam a avut două feluri de urmași: cei pământești, mulți ca nisipul de pe țărmul mării și cei cerești, al căror număr este ca cel al stelelor de pe cer. Aceasta înseamnă că Dumnezeu are un popor pământesc și, de asemenea, un popor ceresc, dar felul în care El se ocupă de aceste două popoare este identic. De aceea, când comparăm istoria poporului Israel cu istoria Bisericii, găsim un paralelism. De exemplu, la un moment dat Israel a fost dus în robie în Babilon; și Biserica a fost în robie – robia bisericii romano-catolice. Apoi, sub conducerea lui Iosua și Zorobabel, poporul Israel s-a întors înapoi în Țară; la fel, sub conducerea lui Luther, Calvin și Zwingli, Biserica a fost eliberată din robia ei – s-a întors la „Ierusalim”. De aceea putem spune că Reforma a împlinit profeția cu privire la biserica din Sardes. De asemenea, când s-a întors la Ierusalim, poporul era doar o rămașiță, doar câteva zeci de mii, față de câteva milioane care au rămas în Babilon. La fel, astăzi un miliard dintre locuitorii pământului sunt romano-catolici, în timp ce luteranii, calviniștii, reformații și ceilalți despre care am vorbit, „care s-au întors la Ierusalim”, sunt doar o rămașiță.

Aceasta este biserica din Sardes. Însă poporul Israel nu a fost în robie doar o singură dată. În jurul anului 70 după Cristos, Ierusalimul a fost asediat de armata romană; orașul și Templul au fost distruse în întregime. Sute de mii de tineri au fost duși în robie în Roma, ca sclavi,

ei fiind cei care au lucrat la construirea a ceea ce reprezintă simbolul Romei până astăzi – Coloseumul. Atunci poporul Israel a dispărut, ca națiune, de pe pământ; evreii au fost împrăștiați pretutindeni în lume. Potrivit cu imaginea din Ezechiel 37, ei au ajuns ca niște oase uscate împrăștiate. Lumea a devenit mormântul lor. De aceea ne vorbește Ezechiel despre oasele uscate împrăștiate. Dar apoi a urmat miracolul: printr-un cutremur, oasele împrăștiate s-au apropiat unele de altele, au fost acoperite de carne, de piele iar, în cele din urmă, au luat ființă trupuri. Trupul omenesc a fost reconstituit – dar încă nu era duh în el. Doar la revenirea Domnului, când ei vor primi lumina, atunci vor deveni armata cea mare a Domnului. Ce s-a întâmplat cu această profecie? Cum s-a împlinit, în mod miraculos, această profecie? În 14 mai 1948, spre surprinderea întregii lumi, națiunea Israel a renăscut. În decurs de doi ani, am văzut cum, ca printr-un cutremur, oasele uscate au fost adunate din nou împreună din peste o mie de țări. Din 1948 încoace, putem urmări reconstruirea națiunii Israel. Nu mai putem vorbi de oase împrăștiate acum, ci de un trup politic. Cu toate că multe state membre ale O.N.U. urăsc această națiune, miracolul s-a întâmplat.

Poporul Israel a fost, așadar, de două ori în robie și, la fel, au existat două reveniri din robie. De unde știm acest lucru? Găsim aceste evenimente descrise în niște profeții. Să citim aceste profeții. „*Și va fi așa: în ziua aceea Domnul Își va întinde din nou mâna, a doua oară, ca să dobândească rămășița poporului Său care va fi rămas, din Asiria, din Egipt, din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinear, din Hamat și din insulele mării*” (Isaia 11:11, București 2001). Citim aici că Domnul Își va întinde din nou mâna, a doua oară. Asta înseamnă că Domnul a făcut deja o dată acest lucru. Cu aproximativ șase sute de ani înainte de Cristos, a fost prima dată când Domnul Și-a întins mâna pentru a-Și strânge poporul din Babilon. Aceasta a fost prima robie. După șaptezeci de ani de robie, ei s-au întors acasă. Dar profeția din Isaia vorbește despre o a doua revenire, care s-a împlinit în jurul anului 1950. În 1948, acel trup politic ce reprezintă Israelul a fost readus la viață. Nu mai erau doar oase, nici doar piele, ci acum, întreaga lume cunoaște identitatea politică numită Israel. În decurs de doi ani, Domnul Și-a întins mâna, a doua oară, pentru a-Și strânge poporul din întreaga lume. Deci iată: două robii și, la fel, două întoarceri acasă.

Aceste lucruri au fost făcute de Domnul cu poporul Israel și, în mod similar, cu Biserica. Atunci când Biserica a fost în robie în Tiatira, când Biserica a trecut prin Evul Mediu întunecat, când Biserica nu a mai văzut lumina Evangheliei, au fost niște biruitori care au primit luceafărul de dimineață. Atunci au început să răsară zorile și „poporul Israel” a început „să se întoarcă din Babilon”. Martin Luther a și scris, de altfel, o carte cu privire la robia babiloniană a Bisericii.

Biserica din Sardes – Sardes înseamnă rămășiță – îi reprezintă pe biruitorii din Noul Testament, pentru că rămășița este întotdeauna un simbol al biruitorilor. Chiar dacă s-au întors doar cincizeci de mii de oameni, ei erau rămășița și, prin ei, Ierusalimul, Templul și Betleemul au fost rezidite, așa că a devenit posibil ca Domnul Isus să Se nască în Betleem. Ei erau rămășița care aștepta venirea Domnului. Slavă Domnului pentru această rămășiță! Dar aceasta a fost numai prima robie.

După cum poporul Israel a fost împrăștiat în întreaga lume, la fel s-a întâmplat și în istoria Bisericii. Când am vorbit despre istoria Reformei, am spus că astăzi sunt peste treizeci și opt de mii de grupări și denominațiuni. Trebuie să recunoaștem că mădulele Bisericii sunt exact ca acele oase uscate împrăștiate pe întregul pământ. Este nevoie de un cutremur de la Duhul Sfânt pentru ca să fim adunați laolaltă. Domnul Își va întinde mâna, pentru a doua oară, în istoria Bisericii, și, când aceste oase uscate vor fi adunate laolaltă, vom vedea revenirea la viață a Trupului lui Cristos. Nu vor mai fi doar oase uscate, ci un trup viu – Trupul lui Cristos. Când aceasta se întâmplă, avem *biserica din Filadelfia*. Dragostea de frați este cea care ne face să fim una. Domnul a spus că dacă ne vom iubi unii pe alții, lumea va cunoaște că suntem ucenicii Lui. Doar atunci când dragostea se arată între frați și surori, ea va fi ca un cutremur care va clătina întreaga lume și ne va strânge laolaltă. Când ne strângem împreună în prezența Domnului – aceasta este biserica din Filadelfia. Acesta este un lucru foarte important!

Să revenim la versetul din Apocalipsa (3:7): „*Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i*”. Trebuie să cunoaștem mai întâi natura sau caracteristicile bisericii din Filadelfia, pentru ca să înțelegem cum s-a împlinit în istoria Bisericii profeția privitoare la ea. Sardes vorbea despre rămășiță, despre prima întoarcere a poporului Israel din robie – o imagine a Bisericii care „s-a întors din Babilon”, care a fost eliberată

de erorile și rătăcirea bisericii romano-catolice și acum Îl urmează pe Domnul. Aceasta este Reforma, a cărei temelie este: *numai Scriptura*, îndreptățirea prin credință și preoția universală a tuturor credincioșilor. Slavă Domnului pentru ceea ce au redobândit! Aceasta a fost prima întoarcere din robie. Dar, din păcate, dacă citim mai departe istoria Bisericii, lucrurile au evoluat astfel, încât starea Bisericii a ajuns să fie asemeni stării poporului Israel pe vremea Domnului Isus; adică nu mai era sub conducerea Capului, ci dimpotrivă. Fiecare striga: „Răstignește-L! Răstignește-L!”. „Haideți să fim noi pe tron! Nu mai vrem să fie Cristos capul nostru. Să facem din doctrină sau din experiență linia noastră directoare.” Când se întâmplă acest lucru, urmează dezbinări peste dezbinări, iar Trupul lui Cristos se descompune, ajungând ca niște oase uscate împrăștiate pretutindeni.

Este nevoie iarăși de un miracol al lui Dumnezeu. Biserica din Filadelfia poate să apară numai ca urmare a cutremurului produs de Domnul în istoria Bisericii creștine. Această biserică seamănă, în multe privințe, cu cea din Sardes. Este nouă, dar nu complet nouă. Are aceeași temelie ca și Sardesul, însă este distinctă. Dacă citim cu atenție cuvântul de aici, descoperim că biserica din Filadelfia reprezintă un nou început al Duhului Sfânt. Ca urmare a lucrării Duhului Sfânt, toate oasele împrăștiate au devenit Trupul lui Cristos. De aceea, dintre cele șapte biserici, numai bisericii din Filadelfia Domnul nu i-a spus să se pocăiască. În toate celelalte biserici Domnul a găsit neajunsuri, greșeli și probleme; numai două dintre ele nu au fost mustrate: Smirna și Filadelfia. Iar biserica din Filadelfia nu doar că nu a fost mustrată, ci a fost chiar lăudată. Să reținem lucrul acesta: biserica din Filadelfia este biserica după inima lui Dumnezeu.

Patru biserici vor exista până la venirea Domnului: Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea. Găsim aici o cale: dacă Filadelfia este după inima lui Dumnezeu, înseamnă că aici sunt urmele turmei. Să vedem deci care sunt caracteristicile acestei biserici, apoi să ne întoarcem la istorie, ca să vedem când s-au împlinit aceste lucruri în istorie și cum s-au împlinit, și ce lecție putem învăța noi de aici. Vom vedea aici o istorie a succesului și, de asemenea, o istorie a eșecului; vom învăța ceva din succesul lor, dar vom învăța ceva și din eșecul lor. Care a fost succesul lor și, apoi, în ce au eșuat? Să citim mai întâi această profeție

cu atenție. Oricum, un lucru este sigur: biserica din Filadelfia este după inima lui Dumnezeu.

Să vedem, aşadar, ce caracterizează această biserică. Mai întâi, din fiecare biserică Domnul îi cheamă pe biruitori, cărora le promite o răsplată. De exemplu, în cazul biruitorilor din Smirna, dacă vor birui, dacă vor fi martiri pentru Cristos, răsplata pe care o vor primi va fi cununa vieții. Această cunună nu este o coroană regală, ci este una asemănătoare cununii pe care învingătorii la olimpiadele antice o câștigau și o purtau. Aceasta este cununa despre care se vorbește în Biblie. Când cineva primește acea cunună, înseamnă că este învingător, că a sfârșit cursa, că a fost credincios până la moarte. Cununa îi este pregătită pentru a se arăta că a biruit. Toți biruitorii vor primi acea cunună, vor primi răsplata, pentru că au fost biruitori în cursa lui Cristos.

Aşadar, Domnul îi cheamă pe biruitorii din fiecare biserică. De unde știm că sunt biruitori? Pentru că deja au cununa. Dar când Domnul vorbește bisericii din Filadelfia, El spune: „*Iată, Eu vin curând. Păstrează ce ai ca nimeni să nu îți ia cununa*” (versetul 11). Din nou, și aici este vorba nu de o cunună împărătească, ci de cununa ce aparține biruitorilor. Vedem din istoria Bisericii că Domnul dorește să aibă nu numai biruitori individuali în fiecare biserică, ci și biruitori corporativi. Întreaga biserică din Filadelfia avea deja această cunună; problema era însă că ei o puteau pierde. Cum poți deveni biruitor? „*Păstrează ce ai*”. Filadelfia era atât de bogată, primise atât de mult! „*Păstrează ce ai*” – lor li se dăduse atât de mult: ei aveau deja cununa și erau deja biruitori. Ei au devenit primii biruitori corporativi din lume. Aici nu este vorba de acea chemare personală, adresată fiecăruia în parte, ci de chemarea adresată unei colectivități de creștini, adunați laolaltă prin lucrarea minunată de zguduire a Duhului Sfânt. Lucrarea crucii face posibil ca noi să fim împreună. Aceasta este o mărturie minunată.

Să reținem aşadar că biserica din Filadelfia știa că deja are cununa. În Biblie, doar despre Pavel se spune că știa că va primi cununa; era foarte sigur de asta. Dar când vorbim despre biserică, numai biserica din Filadelfia știa că are deja cununa. Și nu doar atât, ci, în versetul 9, Domnul îi mai spune acestei biserici: „*Iată ce voi face cu cei din sinagoga lui Satan, cu cei care zic că sunt iudei, și nu sunt: iată, îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit*”. Deci, referitor

la vrăjmașii bisericii din Filadelfia, la cei care îi cauzau acesteia multe necazuri, Domnul spune: „*îi voi face să vină să se închine la picioarele tale*”.

Aceasta a fost și istoria lui Iosif. El a fost vândut în Egipt de către frații săi, dar, la urmă, Dumnezeu a făcut ca frații săi să vină și să se închine la picioarele lui. Dacă Îl urmezi pe Domnul, vei fi atacat și înțeles greșit. Dar dacă Îl urmezi cu adevărat pe Domnul, în cele din urmă vei fi înălțat ca și Iosif. Dacă, în timp ce lumea umblă în sărăcie spirituală, tu înveți să îți iei crucea zilnic și să Îl urmezi pe Domnul, vei ajunge suficient de bogat ca să-ți deschizi grânarele și să dai viață lumii. Aceasta este biserica din Filadelfia. Ei au învățat să umble cu Cristos și au suferit, fiind înțeleși greșit chiar și de către frații lor, care, deși i-au urât, au primit în mod tainic ajutor de la ei.

Așadar, vedem ce este Filadelfia. Pe de o parte, ei deja au cununa și sunt deja biruitoari (deci biserica din Filadelfia este o biserică biruitoare). Pe de altă parte, Domnul îi spune în fața vrăjmașilor ei: „Te-am iubit și continui să te iubesc”. Sunt aceleași cuvinte pe care Domnul le-a spus fraților lui Iosif: „*Eu l-am ales pe Iosif*”. Cât de mult a învățat el din lecțiile din trecut! El a fost înțeles greșit, a fost respins, a fost vândut în Egipt; cu toate că nu făcuse nimic rău, a ajuns în închisoare și a fost tratat ca un infractor; a fost pus între cei doi răufăcători, dintre care unul a fost salvat, iar celălalt, executat. La fel s-a întâmplat cu Domnul Isus, care a fost răstignit, pus între doi tâlhari, dintre care unul a fost mântuit, iar celălalt a pierit. Acestea sunt caracteristicile bisericii din Filadelfia.

Așa lucrează Domnul: când Trupul lui Cristos este dezbinat, când apar diviziuni după diviziuni și secte după secte, când pretutindeni sunt împrăștiate oase uscate, Domnul face să apară biserica din Filadelfia. Frații din ea se iubesc unii pe alții; au devenit un singur Trup al lui Cristos și sunt o mărturie înaintea lumii; indiferent cât suferă din partea fraților lor, ei continuă să-L urmeze pe Domnul. Iar Domnul va mărturisi despre ei înaintea întregii lumi și înaintea celorlalte biserici: „Te-am iubit și continui să te iubesc”. Ei au deja cununa: au primit deja cununa biruinței; și-au sfârșit alergarea și au primit cununa. Aceasta este biserica din Filadelfia.

Unde putem găsi o asemenea biserică în istoria Bisericii? Dar mai înainte trebuie să înțelegem cuvintele cu care Domnul S-a prezentat

bisericii din Filadelfia: „Cel Sfânt, Cel Adevărat”. Este aceeași revelație ca și cea dată bisericii din Sardes. Când se adresează bisericii din Sardes, El Se descoperă ca *Cel ceresc, Cel spiritual*. Ce înseamnă *spiritual*? Separat de carne. Ce înseamnă *ceresc*? Separat de lume. A trăi o astfel de viață – aceasta este sfințenia, așa cum e definită ea în Biblie. Într-un palat împărațesc sunt multe pahare, dar unul singur este pus deoparte, din care numai împăratul poate bea. Acela este paharul *regal*. Noi suntem în trup, suntem în lume, dar a existat o zi când Domnul ne-a separat de carne și de lume și am devenit niște vase sfinte, doar pentru bucuria Stăpânului nostru. Aceste vase nu se numesc vase regale, ci vase sfinte, adică separate de carne și de lume, care-I aparțin Domnului. Doar El ne poate folosi.

Cel sfânt, așadar, înseamnă *Cel ceresc* și *Cel spiritual* – este aceeași descoperire. Deci ce caracterizează biserica din Filadelfia? Ea are toate caracteristicile bisericii din Sardes, mai ales aspectele pozitive. În Sardes sunt și părți pozitive, și părți negative, dar biserica din Filadelfia este un vas care are numai părțile pozitive ale bisericii din Sardes. În biserica din Sardes sunt cei spirituali, cei cerești, cei care Îl recunosc pe Cristos drept Cap al Bisericii. Acum Domnul a luat toate aceste caracteristici bune și le-a așezat într-un vas numit biserica din Filadelfia. Domnul dorește un Trup corporativ, care să aibă aceste caracteristici. În biserica din Sardes, ceea ce este spiritual și ceresc se întâlnește doar pe ici pe colo, dar, în biserica din Filadelfia, toate bogățiile sunt depozitate în Trupul lui Cristos, iar oamenii recunosc și prețuiesc acest Trup. Deoarece Capul e spiritual, și Trupul e spiritual; deoarece Capul e ceresc, și Trupul e ceresc.

Cum S-a descoperit Domnul bisericii din Sardes, la fel S-a descoperit și bisericii din Filadelfia. Dar El i S-a mai descoperit și ca Cel Adevărat. Potrivit numelui, atât Sardes, cât și Reforma, erau vii. Dar Domnul vrea realitate, pentru că, dacă ceva este real, înseamnă că este ceva viu. Astfel, Domnul Se descoperă aici ca Cel Adevărat, Cel Real. Biserica din Filadelfia era vie după numele, dar și realitatea arăta că este vie. Realitatea se potrivea cu numele. Noi nu vrem să ajungem în nicio extremă: trebuie să avem numele că suntem vii, pentru că aceasta arată lucrarea Duhului Sfânt, și lumea va cunoaște aceasta, dar realitatea trebuie să se potrivească, să fie la fel cu numele nostru. Așadar, de două

ori aceeași descoperire – aceasta ne arată că ceea ce vrea Domnul nostru este realitate spirituală. El este sătul de lucruri contrafăcute în Biserică. Cât de des suntem ca și fariseii, care își puneau o mască – aceasta nu este realitate; Biserica nu trebuie să poarte o mască.

Citind din acest capitol despre natura, despre caracteristicile bisericii din Filadelfia, vedem că ele includ toată bogăția din Sardes. Dar Domnul a dorit ca toată recolta să fie adunată într-un vas – să nu fie împrăștiată pe ici-pe colo. În Sardes, găsim ceva la quakeri: călăuzirea Duhului Sfânt, faptul că ei urmau lumina vieții din ei – aceste lucruri trebuie să le găsim în Biserica Domnului, căci ele sunt parte ale bogățiilor Trupului lui Cristos. Dar nu vedem același lucru la luterani – numai la quakeri. De asemenea, unele lucruri bune le vedem numai la anabapțiști, cu toate că ele ar trebui să se vadă în Biserica lui Cristos.

Toată această bogăție, toată această recoltă ar trebui să fie în Trupul lui Cristos, căci numai Trupul lui Cristos este suficient de mare pentru a cuprinde toată bogăția realizată de Domnul în biserică din Sardes. Quakerii erau prea mici, anabapțiștii la fel, chiar și luteranii și reformații erau prea mici pentru a cuprinde această bogăție. E nevoie de întreg Trupul lui Cristos care să cuprindă bogățiile de nedescris ale lui Cristos. Acolo ar trebui să fie bogățiile Capului, ale lui Cristos.

Capul este atât de bogat, încât i-a dăruit ceva lui Pavel; aceasta a devenit slujba lui Pavel, care apoi a scris treisprezece epistole. Unii au recunoscut imediat această bogăție și au spus: „Ce minunat! Noi suntem ai lui Pavel. Să ne adunăm împreună și să fim un vas care să conțină toate bogățiile lui Pavel”. Înțelegeți? Alții au spus: „Noi suntem ai lui Chifa”. Dar unde erau bogățiile lui Petru? Petru nu avea nimic în sine, nu a avut bogățiile lui proprii; prin harul Domnului, o parte din bogățiile Capului au ajuns și la Petru. Astfel, Petru a primit o slujbă prin care mulți au fost ajutați, și unii au spus: „Noi suntem ai lui Petru”. Alții au spus: „Noi suntem ai lui Apolo”. Însă a fost Cristos împărțit? Sunt bogățiile Capului împărțite? Întreaga bogăție a Capului trebuie să îi aparțină întregului Trup al lui Cristos. O, tragedia diviziunii! Ne divizăm și ne împărțim după preferințele cărnii noastre. Întreaga bogăție ar trebui să aparțină Trupului, dar noi avem, fiecare, paharul nostru, care conține doar părți din ea. Este ca și cum unii ar merge la Oceanul Atlantic, care este așa de vast, și ar lua apă în vase din

Oceanul Atlantic; alții ar merge în altă parte a oceanului și ar lua și ei din ocean o parte. Întreaga bogăție este bogăția oceanului, dar ei au separat-o în vase. În felul acesta, au devenit săraci – ar fi putut să fie bogați, dar sunt săraci. Exact același lucru s-a întâmplat cu biserica din Sardes. De-a lungul a mulți ani de lucrare a Duhului Sfânt, credincioșii din Sardes au descoperit nu numai îndreptățirea prin credință, ci și sfințirea prin credință și gloriificarea prin credință; calea de a fi transformați după chipul lui Cristos. Toate aceste bogății trebuie să fie depozitate în Trup. Numai Trupul lui Cristos e suficient de mare ca să conțină toate aceste adevăruri. Dar când Trupul este divizat în treizeci și opt de mii de părți, toată bogăția s-a dus!

Revenind la biserica din Filadelfia: Domnul Se descoperă ca fiind *Cel ceresc, Cel Sfânt și Cel Adevărat* – toată bogăția din Sardes este cuprinsă acum într-un singur Trup. Dacă în Sardes trebuia să mergi la quakeri ca să găsești o anumită parte din bogăție, la anabapțiști ca să înveți cum să devii ucenic și la pietiștii germani ca să înveți cum să citești Biblia cu inima. Dar acum, în Filadelfia, bogăția pietiștilor germani este acolo, la fel și bogăția quakerilor, adevărul minunat al predestinării, al îndreptățirii prin credință – toată recolta bună, pozitivă a Sardesului este acolo. Domnul le-a adunat pe toate și le-a pus în acest vas uriaș. De aceea, El îi cheamă pe biruitori – biruitorii colectivi – de pretutindeni. Aceasta vrea Domnul să facă. Acestea sunt caracteristicile bisericii din Filadelfia.

Însă, este ceva mai mult, ceva nou. Domnul Se descoperă încă într-un mod, complet diferit față de cel în care S-a descoperit bisericii din Sardes. Ajungem acum la al treilea punct. Domnul spune despre El Însuși că este: „*Cel ce ține cheia lui David. Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide*”. Ce înseamnă aceasta? În Vechiul Testament, pe vremea lui David, era un slujitor care ținea toate cheile din palat. Purta pe umărul lui o legătură cu foarte multe chei. Cu acele chei el putea deschide orice ușă din palat. Când acel slujitor deschidea o ușă, nu mai era nimeni care să o poată închide și, la fel, dacă o închidea, nimeni nu o mai putea deschide. Ce înseamnă aceasta? Dacă ai cheia lui David, ai toate bogățiile depozitate în palatul împăratului. Aceasta este caracteristica bisericii din Filadelfia. E ceva mai mult decât ce era Sardes. În Sardes, Domnul S-a descoperit ca fiind

Cel spiritual și Cel ceresc, dar aici este ceva mai mult – El este „*Cel ce ține cheia lui David*”. Domnul ni Se prezintă aici ca Cel ce poate deschide toate ușile spre bogățiile palatului Său; adică acest Trup – Trupul lui Cristos – e suficient de mare pentru a conține toate bogățiile lui David.

Înțelegem acum de ce se ocupa Pavel de acea situație din Corint. Când ei au vrut să împartă biserica din Corint în patru părți, Pavel i-a mustrat: „Când spuneți: «Eu sunt al lui Pavel» sau «Eu sunt al lui Chifa», sunteți carnali. Și, după carnea voastră, nu vă împărțiți doar voi între voi, ci cauzați și împărțirea Capului. Încercați să împărțiți bogățiile Capului. Bogăția lui Pavel și cea a lui Chifa îi aparțin Capului. Când vă despărțiți în felul acesta, deveniți săraci”. De aceea, Pavel i-a îndemnat să nu spună că ei îi aparțin lui Pavel, ci că Pavel le aparține lor. Să nu spună că îi aparțin lui Apolo, pentru că atunci au doar bogăția lui Apolo. Dar dacă spun că Pavel le aparține lor, că Apolo le aparține lor, că, la fel, Chifa le aparține lor, atunci Cristos le aparține lor, adică lor le aparțin toate bogățiile Capului. Aceasta este biserica din Filadelfia!

Într-o asemenea biserică găsești toată bogăția anabapțiștilor – însă ei nu sunt anabapțiști; au toată bogăția lui Jean Calvin – dar nu sunt calviniști; au toată bogăția lui Martin Luther, fără a fi luterani; au toată bogăția quakerilor, fără a fi quakeri. Însă toate bogățiile quakerilor, ale reformatilor, și chiar și ale bisericii anglicane, le aparțin. Putem spune că aceasta este într-adevăr împlinirea profeției din Biblie.

Mergând înapoi în istoria Bisericii, vedem cât de minunat s-au împlinit toate acestea. Este, în istoria Bisericii, o perioadă foarte frumoasă, care reprezintă în mod clar împlinirea profeției despre Filadelfia.

În Germania de est a fost un slujitor al Domnului pe nume Zinzendorf*, care a fost crescut într-o familie de pietiști. La șase ani,

---

* **Nikolaus Ludwig von Zinzendorf und Pottendorf** (1700-1760) – nobil german, a oferit refugiu pe domeniul lui unor grupuri de creștini persecutați din Boemia - *Unitas Fratrum* (*Unitatea fraților*). Și-a părăsit castelul și a mers să locuiască împreună cu ei, propovăduind o „religie a inimii”, în care credința și dragostea aveau prioritate față de învățătură. Aceștia au devenit cunoscuți sub numele de *frații moravieni*. Ei au purtat pe inimă ducerea Evangheliei la cei nemântuiți - în timpul vieții lui Zinzendorf au trimis peste 200 de misionari. – *n.ed.*

scria zilnic o scrisoare de dragoste pentru Domnul. După ce termina de scris scrisoarea, o arunca din turnul castelului și se ruga: „Doamne, Te rog, trimite un înger ca să ia scrisoarea, pentru că aceasta este scrisoarea mea de dragoste pentru Tine”. Zinzendorf făcea acest lucru când avea doar șase ani! El spunea: „Am o singură dorință mistuitoare: să-L iubesc pe Cristos”. La vârsta de douăzeci de ani era cel mai bogat și mai mare nobil din Europa. Semăna cu acel tânăr bogat de care vorbește Biblia, numai că el a trăit în secolul al XVIII-lea. Într-o zi, a vizitat muzeul din Düsseldorf și a văzut o pictură cu Domnul Isus răstignit. Sub pictură erau două rânduri scrise: „Eu Mi-am dat viața pentru tine – tu ce mi-ai dat Mie?”. Cumva, parcă timpul s-a oprit, iar el a fost complet captivat de cele două rânduri citite, până când, la un moment dat, cineva l-a bătut pe umăr și l-a anunțat că era ora închiderii.

În acea zi, Zinzendorf s-a pus pe altar și s-a predat Domnului său. Un teolog liberal renumit a afirmat că, potrivit cunoștințelor lui, de-a lungul întregii istorii a Bisericii, Zinzendorf a fost singurul om care L-a avut pe Cristos ca punct central vieții lui. Această afirmație nu este o exagerare. Zinzendorf s-a predat Domnului și s-a întors în Germania de est, unde a trăit pe moșia lui. Într-o zi, a auzit de niște refugiați creștini veniți din Moravia. Zinzendorf Îl iubea pe Domnul și îi iubea și pe frații săi, așa că i-a chemat pe acei frați moravieni pe proprietatea sa. Au locuit împreună și au construit un sat, numit Herrnhut, în Germania de est. Acolo au început să se adune împreună cam două sute de frați moravieni. Pe vremea aceea Zinzendorf aparținea bisericii luterane, deci și oaspeții lui se închinau în biserica luterană. La început, limbajul și doctrina lor erau diferite. În biserica luterană sunt lumânări, crucifix, altar. Frații din Moravia, care aveau o oarecare lumină, au suferit din această cauză. Dar acolo nu erau numai frații moravieni, erau și luterani, pietiști, apoi au venit și anabapțiști, reformați – cu toții se adunau împreună într-o biserică luterană. La început, acești frați moravieni au considerat Herrnhut ca un loc de scăpare, pregătit de Domnul pentru ei, dar după cinci ani, s-au simțit aproape ca în Sodoma și Gomora. După cinci ani, n-au mai putut sta împreună. Situația a devenit aproape imposibilă. Limba pe care o vorbeau era diferită, mediile din care proveneau erau

diferite, lumina lor era diferită; unii reformați predicau chiar despre dubla predestinare* – totul era confuz. Biserica era pe punctul de a se despărți.

Zinzendorf însă avea viziunea unității; primise această lumină din Ioan 17. El știa că Domnul S-a rugat pentru ai Săi, ca ei să fie una. Zinzendorf nu numai că Îl iubea pe Domnul, dar s-a rugat ca acea dragoste să îi lege și pe ei toți laolaltă. Astfel, s-a mutat din locuința lui în Herrnhut, unde a început să viziteze fiecare familie de acolo, pe rând. În 12 mai 1727 s-au adunat cu toții laolaltă. Atunci Duhul Sfânt a lucrat în mijlocul lor. Zinzendorf le-a vorbit timp de trei sau patru ore, arătându-le ce teribil ar fi dacă s-ar despărți! „Avem învățătură diferită, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne despărțim. Avem experiență diferită, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne despărțim.” I-a implorat pe frați și surori, spunând: „Recunoaștem că nu suntem de acord unii cu alții, dar trebuie să trăim împreună ca un singur Trup al lui Cristos”. Domnul a onorat mesajul său. Duhul Sfânt a lucrat în ei și a convins pe toți cei prezenți de păcatul lor, de mândria lor. Și-au mărturisit păcatele unii altora și au făcut un legământ împreună. Zinzendorf a scris patruzeci și două de articole ale legământului. Ei au spus: „Vrem să-L urmăm pe Domnul. El vrea să ne iubim unii pe alții. Nu trebuie să fim dezbinați”. L-au urmat pe Domnul, iar vara aceea a devenit o vară de aur. În 13 august au frânt pâinea împreună. Duhul Sfânt lucrase în inimile lor, și, cu toate că mulți dintre ei erau germani – conservatori în multe privințe – , atunci, în clădirea bisericii plină de oameni, nu se mai putea deosebi între cântat și plâns. Acea a fost o zi nouă, o zi ca și ziua de Rusalii. După ce au frânt pâinea, ca și la Rusalii, Duhul Sfânt i-a botezat pe toți în aceeași dragoste. Acela a fost începutul unei treziri minunate.

Ca și pietiștii, au început să se adune în grupuri mici de câte zece-doisprezece, să se roage, să citească Biblia, și au numit acest

---

* **dubla predestinare** – învățătură conform căreia Dumnezeu a hotărât dinainte soarta tuturor oamenilor, atât a celor care ajung la mântuire, cât și a celor care rămân în pierzare. Sfântul Augustin a scris pentru prima dată despre acest subiect, iar apoi, Jean Calvin, în timpul Reformei. Această învățătură este susținută și astăzi, în diferite variante (activă, pasivă, etc.) – *n.ed.*

lucru părtășie. Între ei, cuvântul „părtășie” era un cuvânt minunat, la fel cum botezul sau frângerea pâinii sunt noțiuni foarte importante în anumite cercuri. Unii numesc acestea *sacramente*, motiv pentru care unii istorici spun că Zinzendorf a accentuat atât de mult părtășia, încât a făcut din ea un alt sacrament – cu toate că nu a fost așa. Dacă vizitați acel loc, și acum se pot vedea pietrele așezate în jurul mesei din pădure, ca semn al celor petrecute în 1727. Acea trezire este numită trezirea moraviană.

În timpul acelei treziri a luat ființă ceva nou. Dacă acești frați erau întrebați: „Ați fost influențați de luterani”, ei răspundeau: „Da, dar nu suntem luterani”. La fel, au fost influențați de Calvin, dar nu erau calviști. Au fost influențați de pietiștii germani, dar nu erau pietiști. Nu erau luterani, nu erau nici anabapțiști. Ei se iubeau unii pe alții. Acesta este Trupul lui Cristos! Aceasta este biserica din Filadelfia! Aceasta este dragostea de frați! Toate barierele au fost date la o parte. Aceasta a fost biserica din Herrnhut – ca și biserica de la început din Ierusalim. O trezire minunată!

Cât timp credeți că poate fi menținută o asemenea stare? Dacă i-ai fi vizitat după unsprezece luni, mai erau ei la fel? Ei bine, la unsprezece *ani* de la acea trezire, John Wesley a vizitat Herrnhut și a văzut cu ochii lui urmările trezirii. El a notat în jurnalul său: „Aș dori să rămân aici pentru totdeauna. Aș dori ca acest fel de creștinism” – se referea la biserica din Filadelfia – „să umple întregul pământ”. Acestea au fost cuvintele lui John Wesley. Acea trezire a fost o trezire reală. Și nu numai atât – tot în acel an, ei au fost mișcați de Duhul Sfânt și au început o veghe în rugăciune. Au ales 48 de frați și de surori care să se roage, pe rând, câte o jumătate de oră fiecare. În acest mod au acoperit ziua de douăzeci și patru de ore – tot timpul era cineva care se ruga. Au citat acel verset din Isaia, unde se vorbește despre Ierusalim, o cetate de laudă pe pământ (Isaia 62:7). Cât timp s-au putut ruga astfel? Zece ani? Douăzeci de ani? Patruzeci de ani? Nu. Istoricii ne spun că acel lanț de rugăciune s-a menținut timp de o sută de ani. Această lucrare a fost urmarea trezirii! Aceasta a fost lucrarea Duhului Sfânt!

Ce s-a întâmplat în lume de-a lungul acelor o sută de ani? A avut loc trezirea din Anglia – mișcarea metodistă; marea trezire din Statele Unite, de unde Evanghelia a fost vestită în întreaga lume. Biserica

din Herrnhut – o singură biserică – a trimis foarte mulți misionari în toată lumea. Lucrarea misionară din zilele noastre a învățat de la ei. De exemplu, misiunea baptistă (de care a aparținut misionarul William Carrey) a învățat de la ei. Astăzi știm cum să trimitem misionari în toată lumea, și totul a pornit din Herrnhut. Ei nu au pregătit experți misionari pentru a-i trimite pe câmpul de misiune. Acolo, în Herrnhut, ei învățau să fie fermieri, dulgheri, croitori, ca, într-o zi, să meargă în alte locuri, în alte țări pentru a lucra acolo ca fermieri, dulgheri, croitori. Slavă Domnului pentru acei o sută de ani de rugăciune! Ei au început să se roage în 1727, iar după o sută de ani a început *mișcarea fraților* în Anglia, când Domnul i-a ridicat pe J.N. Darby, pe George Müller, pe Robert Chapman și pe alții, făcând o lucrare minunată acolo. Toate acestea s-au realizat prin acea lucrare de rugăciune care a durat o sută de ani. După încă o sută de ani, în 1928, Domnul a început o lucrare în China, prin Watchman Nee și conlucrătorii lui, apoi, în India și apoi, pretutindeni.

Acesta a fost începutul bisericii din Filadelfia. De acolo, trezirea a ajuns în Anglia, în China, în India și mai departe. Aceasta a fost într-adevăr lucrarea Duhului Sfânt! Nu înseamnă că lucrarea din Anglia sau din China nu a avut eșecuri. Vedem greșeli și eșecuri pe ici, pe colo și, din acest motiv, găsim biserica din Laodiceea chiar înainte de revenirea Domnului. Pentru biserica din Filadelfia, starea normală era aceea de bogăție spirituală, însă când au devenit mândri și s-au gândit că sunt bogați, deja au devenit biserica din Laodiceea.

În concluzie, avem patru biserici înaintea noastră: Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea. Cu siguranță știm că Filadelfia este calea Bisericii, dar ea este doar calea noastră, nu numele nostru, eticheta noastră. În aceasta a eșuat mișcarea fraților din Anglia. Nu trebuie să spunem niciodată: „*Noi suntem Filadelfia*”. Când începi să folosești ca titlu propriu Filadelfia, deja ai devenit Laodiceea. Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea vor exista până la revenirea Domnului.

Unde ne aflăm noi? Suntem noi gata să mergem pe urmele turmei? Să-I spunem Domnului cât de mult dorim ca Filadelfia să fie calea noastră! În continuare vom vedea cum putem trăi acea viață minunată.